

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **Ing. P. R.**, zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Záhumenským, sídlem Josefa Václava Sládka 35, Frýdek-Místek, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 6. 2019, č. j. 11 A 236/2018 - 63, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Návrh žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí ministra spravedlnosti ze dne 22. 10. 2018, č. j. MSP-30/2018-ORA-ROZ/3. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2018, č. j. MSP-71/2017-OINS-SRIS/9, kterým byla stěžovateli uložena pokuta ve výši 60 000 Kč za spáchání správního deliktu dle § 36 odst. 1 písm. d) bodu 2 zákona č. 312/2006 Sb., o insolvenčních správcích, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o insolvenčních správcích“).

[2] Následně po podání kasační stížností stěžovatel podal návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Žádost o přiznání odkladného účinku stěžovatel odůvodňoval tím, že dne 30. 6. 2019 obdržel oznámení o zahájení řízení z moci úřední ze dne 19. 6. 2019, č. j. MSP-48/2019-OINS-SRIS/4, kterým mu bylo oznámeno zahájení řízení o zrušení povolení vykonávat činnost insolvenčního správce podle § 13 odst. 2 zákona o insolvenčních správcích. Z tohoto oznámení podle stěžovatele vyplývá, že shora specifikované rozhodnutí o uložení pokuty, jakož i 2 dřívější rozhodnutí žalovaného, jsou podklady při rozhodování v zahájeném řízení a pokud by nedošlo k odkladu vykonatelnosti tohoto rozhodnutí, hrozí na straně stěžovatele neodstranitelná újma, neboť by – i na základě rozhodnutí, o něž v nynějším řízení jde – mohlo být rozhodnuto o zrušení povolení vykonávat činnost insolvenčního správce. Jak se totiž podává z § 13 odst. 2 zákona o insolvenčních správcích, pro rozhodnutí o zrušení povolení je podstatná mnohost a závažnost porušení. Činnost insolvenčního správce je přitom pro stěžovatele v zásadě jediným zdrojem příjmů. Na jeho příjem je pak odkázána i nemocná manželka trpící rakovinou a syn studující vysokou školu; nehledě na psychické dopady zrušení povolení pro stěžovatele a jeho rodinu.

[3] Žalovaný ve vyjádření k návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti předně upřesnil, že řízení o zrušení povolení stěžovatele bylo zahájeno z důvodu mnohačetných pochybení stěžovatele, které byly v oznámení o zahájení řízení vymezeny; oznámení o zahájení řízení ke svému vyjádření také přiložil. Žalovaným bylo zjištěno, že insolvenční soudy udělily stěžovateli od 1. 7. 2017 celkem pět pořádkových pokut podle § 81 odst. 2 zákona č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (dále jen „insolvenční zákon“), za porušení povinností stanovených tímto zákonem. Dále bylo zjištěno, že stěžovatel byl ve 2 případech insolvenčním soudem zproštěn funkce. Žalovaný také zjistil, že i před 1. 7. 2017 insolvenční soud uložil stěžovateli 3 pořádkové pokuty podle § 81 odst. 2 insolvenčního zákona a jednu podle zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a že v jednom případě zpeněžil majetek dlužníka, aniž měl postaveno najisto, zda náleží do majetkové podstaty. Poslední skupinou zjištěných porušení pak byly ony tři pokuty uložené žalovaným, o nichž hovoří stěžovatel v návrhu na přiznání odkladného účinku. K naplnění podmínek pro přiznání odkladného účinku pak žalovaný uvedl, že stěžovatel konkrétně netvrdil a neprokázal újmu, která mu hrozí. Pouze předjímá újmu, jež by mu vznikla následkem případného zrušení jeho povolení vykonávat činnost insolvenčního správce. Toto případné zrušení však s nyní napadeným prvoinstančním či druhoinstančním rozhodnutím souvisí jen ve velmi omezené míře, neboť řízení o zrušení povolení bylo zahájeno z důvodu opakovaného porušování právních předpisů ze strany stěžovatele, přičemž kasační stížností dotčený správní delikt je jen jedním z mnoha. Jedinou újmu, která podle žalovaného stěžovateli v přímém důsledku výkonu nyní posuzovaných rozhodnutí hrozí je finanční ztráta spojená se zaplacením pokuty a paušální částky nákladů řízení, která je však nutným a žádoucím následkem spáchání správního deliktu. Stěžovatel přitom tyto částky již zaplatil a v řízení před krajským soudem odkladný účinek ani nepožadoval. Žalovaný konečně uvedl, že je zde dán veřejný zájem na řádném výkonu činnosti insolvenčních správců a s tím spojené důvěryhodnosti celé profese insolvenčních správců.

[4] Podle § 107 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přitom se užije přiměřeně § 73 odst. 2 s. ř. s., podle kterého lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[5] Je třeba zdůraznit, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je mimořádným institutem, kterým Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není případně jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

[6] Po zhodnocení důvodů uvedených stěžovatelem a okolností projednávané věci dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nejsou v daném případě splněny.

[7] Stěžovatel svůj návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti obsáhle odůvodnil, nicméně podstata jeho argumentace primárně nemíří na možné dopady rozhodnutí o pokutě posuzovaného v nynější věci, ale na dopady případného rozhodnutí žalovaného o zrušení povolení stěžovatele k výkonu činnosti insolvenčního správce, o které však v nynější věci vůbec nejde a které ostatně ještě ani nebylo vydáno.

[8] Podle § 13 odst. 2 zákona o insolvenčních správcích platí, že žalovaný „*může zrušit povolení nebo zvláštní povolení insolvenčnímu správci, který závažným způsobem porušil nebo opakovaně porušuje*

pokračování

povinnost stanovenou tímto zákonem, kontrolním řádem nebo insolvenčním zákonem.“ Z citovaného ustanovení lze dovodit, že zrušení povolení není automatické a není navázáno na jedno či určitý počet rozhodnutí žalovaného o správních deliktech insolvenčních správců. Zákon o insolvenčních správcích hovoří o závažném či opakovaném porušení povinností. Žalovaný přitom správně upozornil, že řízení o zrušení povolení bylo zahájeno na základě mnoha pochybení stěžovatele, nikoli pouze na základě 3 rozhodnutí o správním deliktu (vč. toho nyní dotčeného), o nichž ve svém návrhu hovořil stěžovatel. Jednalo se o uložení pořádkových pokut insolvenčním soudem či o případy zproštění stěžovatele funkce insolvenčního správce (viz shora).

[9] To podle Nejvyššího správního soudu znamená, že rozhodnutí o zrušení povolení stěžovatele k výkonu činnosti insolvenčního správce není přímo a automaticky závislé na účincích nyní řešeného rozhodnutí o správním deliktu, jehož vykonatelnost žádá stěžovatel odložit. Jinak řečeno, i kdyby snad Nejvyšší správní soud nyní kasační stížnosti stěžovatele odkladný účinek přiznal, neznamenalo by to, že by žalovaný o zrušení povolení nemohl rozhodnout – stěžovatel by tak nedosáhl toho, čeho dosáhnout chtěl. Za této situace není splněna už první podmínka přiznání odkladného účinku – existence újmy stěžovatele, neboť ve vztahu k přímým dopadům rozhodnutí o správním deliktu, tj. povinnosti zaplatit pokutu ve výši 60 000 Kč a paušální částku nákladů řízení ve výši 1000 Kč žádnou konkrétní újmu netvrdil, přičemž už tyto částky také zaplatil, jak uvedl žalovaný.

[10] Pokud jde o splnění druhé zákonné podmínky, tj. že přiznání odkladného účinku není v rozporu s důležitým veřejným zájmem, zde Nejvyšší správní soud vychází z povahy věci a z obsahu soudního a správního spisu, včetně vyjádření žalovaného správního orgánu. Vzhledem k tomu, že nebyla splněna podmínka nepoměrně větší újmy na straně stěžovatele, Nejvyšší správní soud již případný rozpor s důležitým veřejným zájmem nezkoumal.

[11] Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud rozhodl tak, že kasační stížnosti odkladný účinek nepřiznal. V této souvislosti ovšem Nejvyšší správní soud považuje za nezbytné zdůraznit, že rozhodnutí o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti je pouze dočasné povahy a nijak nepředjímá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o věci samé. Současně s ohledem na povahu projednávané věci, jejíž výsledek může mít vliv na navazující řízení o zrušení povolení stěžovatele k výkonu činnosti insolvenčního správce (zejména pokud by nyní napadené správní rozhodnutí bylo zrušeno), považuje Nejvyšší správní soud za korektní poznamenat, že o kasační stížnosti rozhodne přednostně – mimo pořadí věcí dříve napadlých dle § 56 odst. 1 s. ř. s.

P o u č e n í :

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 24. července 2019

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu